

dým argentinským tanečníkem.

Když zazněly první tóny, začal pomalými dlouhými kroky couvat. Danka zvedla hlavu, podívala se mu do očí a rázně vyjela vpřed. Těsně před ním prudce zastavila a udělala jednu z póz, které si z tanga pamatovala. Uchopil ji za obě ruce, otočil, ona ho objela a vrátila se před něho. Nechala se vést jeho gesty, jeho pohyby. Její tělo se hýbalo volně a svobodně. Uživala si krásnou hudbu i štíhlého snědého mladého muže, který s ní létal po celém parketu. Měla pocit, že se vznáší, že ani není na vozíku, ale v jeho náručí. Jakoby byla těma jeho očima dálkově ovládaná...

„Ve snu je přece všechno možné,“ stále si opakovala v duchu.

Po skončení překrásného tanga sklonil hlavu a poklekl před ní na jedno koleno. Zvedl ruku a za obrovského potlesku mu do ní kdosi vložil rudou růži. Jemně ji políbil a podal ji Dance. Pak uchopil vozík, odvezl ji z parketu ke stolu a zmizel.

Když se ráno vzbudila, byla přesvědčená, že měla ten nejkrásnější sen v životě. Otočila hlavu, aby se podívala na hodiny. Na stolku ve váze zářila krásná rudá růže. Nechácala...

Oblékla se, přesedla na vozík a zajela na recepci objednat si kafe. Personál se na ni usmíval, a ona nechápala proč. Až jí někdo strčil do ruky noviny. Na titulní straně byla její fotka z předešlého večera a velký nadpis: „Tanečnice po úrazu se rozloučila s publikem krásným argentinským tangem.“

Vzala telefon, že zavolá do redakce a vše uvede na pravou míru. Vzápětí si ale uvědomila, že by si tím zničila svůj nejkrásnější sen, který se nějakým zázrakem stal skutečností.

A je to tady, pánové!

Vyškolené erosenky pro naše potřeby

Humorné i poučné příběhy
slastí života se nevzdávajícího vozičkáře Pepy Procházky

Při poslechu rádia Impuls jsem zaregistroval, že organizace ROZKOŠ bez RIZIKA vyškolila s velkou slávou prvních pět sexuálních asistentek pro zdravotně postižené občany i občanky. Zůstal jsem v klídku do doby, než mě oslovil můj nejlepší, mladší a logicky i chtivější kamarád – vozičkář Jirka. Jezdíme spolu na bowling a někdy na pivko. Ten jásal, oči měl jako tenisáky a byl nabitý energií, že po ztrátě stopy jsme konečně dohonili Evropskou unií v něčem, co ho velmi zajímá. Jen se divil, že mě už dávno to ženské plemeno nezajímá a nevzrušuje...

Šel za svou novou životní šancí, která mu rozšíří obzory a zpříjemní život, jako ohař po postřelené laňce. Nezná moc internet, takže do akce zapojil i mě. Ty jeho vysněné sexuální asistentky jsem mu musel teprve najít. Je prý rád, že vůbec napíše sem tam někomu mejla nebo že si najde na portálu Prahy bezbariérové dopravní spojení. Jinak raději čte knížky, které zdědil po velkém milovníkovi literatury – svém dědovi.

No, na něco je blbý, ale že asistentky berou 1 200 Kč za hodinu, to věděl naprosto přesně. A tak přestal kouřit a ušetřené peníze si strká do prasátka, úměrně velkého předpokládaným investicím do nového životního stylu. Prý vymění neřest vyfoukanou do luftu za vášeň hedvábnou a sametově hebkou. Co bych pro kamaráda neudělal. Začal jsem si vybavovat moc pěkné a již téměř zapomenuté pohybové aktivity před úrazem na motocyklu...

Najít sexuální asistentky ale není vůbec jednoduché. Jo, článků o nich a jejich službách jsou spousty, že nám lidi fandí, že jsme taky bytůstky se svými radostmi a potřebami atd. To bych bez nich asi nevěděl!

Po asi pěti pátracích akcích na internetu, tajně před přítelkyní Jitkou, jsem zjistil, že je to s českými sexuálními asistentkami jako s bohem. Je jich plný internet, ale ještě je nikdo nikdy neviděl. Sexuální asistenti jsou na tom u nás němlich stejně. Pak mě napadlo, kde jinde než v posteli, že když jich bylo vyškoleno pět, musím zadat dotaz v jednotném čísle. A jupí! Vyskočil na mě kus ženský z Brna, dokonce i s fotogalerií. Čekal jsem nějakou vyslou-

žilou erotickou pracovníci po rekvalifikaci, čili před důchodem, ale pěkný moravský prsa mě přesvědčily o tom, že nabídka daleko převyšuje poptávku (v kvalitě...). Je to ale macanda...

Další erosenka byla už z Prahy, neda-leko od nás – z Břevnova. Má prý ve svém privátě i bezbariérový přístup. Na fotce vypadala mnohem lépe než ta madam „krev a mléko“ z Brna.

Už při první mailové komunikaci na ni bylo sympatické, že ji zajímalo, jaká sexuální přání mám já. Tak jsem napsal za Jirku, že preferuji francouzské milování. Odpověděla mi obratem, asi neměla ještě do čeho píchnout, že ona Francii s velkým F miluje. Doufám, že nemiluje de Gaulla, a udělá radost hlavně Jirkovi...

Nakonec mi dala nabídku už na nejbližší pátek odpoledne, po její pracovní době. Jirka neváhal ani chvíli a moc se těšil. Měl ale jen dvě stovky a chtěl ode mě půjčit tisícovku. Milerád jsem mu ji půjčil, ale s tím, že mi všechno bude dopodrobna vyprávět a já to napíšu – jako svou jubilejní šedesátou povídku – do VOZKY.

Pláclí jsme si na to, aby Jirka našel to svoje erotické zlato. Já mohu za ty prachy jít desetkrát do naší Krušovické Šalandy na pivko. Navíc tam uvidím kmitat mladé a krásné servírky, které potěší každé mé oko, navíc desetkrát za sebou...

Žhaval jsem ale dráty dál – tentokrát s dotazem, jak vysokou má ta děva postel a zda má na ní hrazdu a hrazdičku. To aby Jirka k ní do postele nejen vlezl, ale aby tam mohl v rámci svých možností tu hodinu fungovat. Aby ho nemusela svlékat a pak zase oblékat jako mimino. Já se bez své hrazdy a hrazdičky nad postelí sám neobléknu a ani nesvléknu. Erosenka odpovídala, že lautr neví, co hrazda s hrazdičkou vůbec je. Když jsem ji vše vysvětlil, rozhodla se, že přijede na eskort k Jirkovi, ale s příplatkem na dopravu. Což se stane v pátek...

Končím své povídání, více se do březnového čísla kvůli uzávěrce nevejde...

Pište také i vy, čtenáři, o svých zkušenostech. A pokračování příběhu bude příště. Držím Jirkovi palce, ať se pochlapí a nezklame...

Josef Procházka